

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quod nisi in bona re sit malum. D. E

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

mala, tanquam fructus malos: sed ipsam malam voluntatem unde dicit exortam, nisi ex bono? Si enim ex angelo: quid est angelus, nisi bonum opus Dei? Si ex homine: quid erat ipse homo, nisi bonum opus Dei? Immo quid erant hæc duo antequam in eis oriretur mala voluntas, nisi bonum opus Dei, & bona & laudanda natura? Ergo ex bono oritur malum, nec fuit unde oriri posset nisi ex bono. Dico ergo, quia voluntatem malam nullum malum præcessit, sed ex bono originem habuit. Hic aperte dicitur primam causam & originem mali, bonam fuisse naturam. Et nihilominus ostenditur cuius peccati fuerit causa, scilicet, malæ voluntatis.

Quod mala voluntas secundaria causa fuit malorum. C

Mala autem voluntas illa angeli & hominis, causa est etiam malorum subsequentium, scilicet malorum operum, & malorum voluntatum. Unde Aug. in Enc. Nequaquam dubitare debemus, rerum bonarum quæ ad nos pertinent, causam non esse nisi bonitatem Dei. Malorum vero, ab immutabili bono deficientem boni mutabilis voluntatem, primum angeli, postea hominis: hoc primum est creaturæ rationalis malum, id est, prima privatio boni. Ecce habes primam voluntatem boni mutabilis, id est, angeli & hominis deficientem ab immutabili bono. id est, Deo, causam esse malorum rerum ad nos pertinentium: quia causa est tam peccatorum, quam poenarum, quibus premitur humana natura. Prima ergo origo & causa peccati, bonum fuit: & secunda mali, quæ ortum est ex bono.

*Cap. 23 in fine
tome 3.*

Cap. 24. continuo in Enchirid.

In qua re sit peccatum, an in bona an in mala: & dicitur, quia in bona tantum.

Ostensa origine mali, superest videre in qua re sit malum, scilicet, an in re bona, an in re mala? Qui recte acuteque sapit, non nisi in bono malum esse intelligit, id est, in natura bona. Malum enim est corruptio vel privatio boni: ubi autem bonum non est, non potest esse corruptio vel privatio boni. Peccatum ergo

ergo

ergo non potest esse nisi in re bona. Sicut n. mor-
bis ac vulnerib. corrumpuntur corpora: quæ (vt

Cap. 11. in fi. ait Aug. in Enchirid.) sunt priuationes boni eius q
Ibidem pau- dicitur sanitas: ita animorum quæ cunq; sunt vitia
lo inferius. naturalium, sunt priuationes bonorum. Quid est
n. aliud quod malum dicitur, nisi priuatio boni?

Ibid. cap. 12. bonum n. minui malum est: quâuis quarumcūq;
ad princip. minuatur, necesse est vt aliqd remaneat, si adhuc
natura est. Non n. cōsumi potest bonum quod est

Ibidem pau- natura, nisi & ipsa natura consumatur. Cum vero
lo inferius. corrumpitur, ideo malum est eius corruptio, quia
eā qualicunq; priuat bono. Nam si nullo bono pri-
uat, non nocet. Nocet autem: adimit ergo bonum.

Ibid. cap. 13. Quamdiu itaq; natura corrumpitur, inest ei bonū
in princip. quo priuetur. Ac per hoc, nullum est quod dicitur
malum, si nullum sit bonum: sed bonum omninō
malo carens, integrum bonum est. Cum vero in-
est malum, vitiatum vel vitiosum bonum est: nec
malum vnquam potest esse vllum, vbi est nullum
bonum. Vnde res mira conficitur, vt quia omnis
natura, inquātum natura est, bonū est: nihil aliud
dici videtur, cum vitiosa natura esse, mala natura
esse dicitur: nisi malum esse quod bonum est, nec
malum esse nisi quod bonum est. Hac contextione
euidenter insinuat, malum nō posse esse, nisi in
re bona: vbi etiam, licet absurdum videatur, ma-
nifeste dicitur esse malum, quod bonum est.

*Quod ex præmissis sequitur, scilicet, quod cum dicitur malus
homo, dicitur malum bonum.* E

Ex quo colligitur, nihil aliud significari cum di-
citur homo malus, nisi bonum malum. Vnde Aug.
Cap. 11. Post in eod. subdit. Quid est malus homo, nisi mala na-
medium. tura? q̄a homo natura est. Porro si homo aliquod
bonū est, quia natura est: quid aliud est mal⁹ ho-
mo nisi malū bonum? Tamē cum duo ista discer-
nim⁹, inuenim⁹ nec ideo malum, q̄a homo est nec
ideo bonum, quia iniquus est. sed bonū q̄a homo,
malum

malum quia iniquus. Omnis itaque natura, etiam si vitiosa sit, in quantum natura est, bona est: in quantum vitiosa est, mala est.

Quod regula dialecticorum de contrariis fallit in his, scilicet, bono & malo. F

Ideoque in his contrariis quae mala & bona vocantur, illa dialecticorum regula deficit, qua dicitur, Nulli rei duo simul inesse contraria. Nullus enim potest autibus simul dulcis est & amarus. Nullum simul corpus ubi album, ibi & nigrum: & hoc in multis ac pene in omnibus reperitur contrariis, ut in una re simul esse non possint. Cum autem bona & mala nullus ambigat esse contraria, non solum simul esse possunt, sed mala omnino sine bonis, & nisi in bonis esse non possunt. Et haec duo contraria ita simul sunt, ut si bonum non esset in quo esset, prorsus nec malum esse potuisset: quia non modo ubi consisteret, sed unde oriretur corruptio non haberet, nisi esset quod corrumpere: quoniam nihil est aliud corruptio, quam boni exterminatio. Ex bonis ergo mala orta sunt: & nisi in bonis non sunt: nec fuit prorsus unde oriretur vlla mali natura, nisi ex angeli & hominis natura bona, unde primitus orta est voluntas mala.

Epilogum facit ad alia transiturus. G

Ex his aperitur, quod primo & secundo supra investigandum diximus, scilicet quae fuerit origo mali, & in qua re sit. Ex bona enim re ortum, & in re bona consistere, praemissis testimoniis comprobatur.

Sententia illi qua dictum est bonum esse malum, opponitur de prophetia quae ait, Vae qui dicunt bonum malum. H

Ad hoc autem quod dictum est, malum esse quod bonum est, quidam sic opponunt. Si bonum malum esse dicimus incidimus in illam sententiam propheticae, ubi legitur. Vae his qui dicunt bonum malum, & malum bonum. Igitur si hanc maledictionem vita

Gg re vo-

*In Enchi.
Ibid. ca. 14.
in princip.*

*Ibid. paulo
inferius.*

*Ibid. in En-
chirid. ca. 15.
in medio.*

*Ibid. cap. 13.
ad medium
in Ench. r.
Esa & 5.6.*